

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **T. K.**, zastoupené Mgr. Tomaszem Heczkiem, advokátem se sídlem Holandská 1, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, čj. 44 A 11/2016 – 17,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, čj. 44 A 11/2016 – 17, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 8. 2016, čj. OAM-100/LE-BE02-BE04-PS-2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě částku 8 228 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Tomasze Heczka, advokáta.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Tomasze Heczka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2016, čj. OAM-100/LE-BE02-BE04-PS-2016 (dále „napadené rozhodnutí“), Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále

„žalovaný“) rozhodlo o zajištění žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), v zařízení pro zajištění cizinců a stanovilo dobu trvání zajištění do 29. 11. 2016.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Krajský soud žalobu zamítl. Žalovaný podle krajského soudu dostatečně zdůvodnil, že u žalobkyně je dán důvod zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovanému nelze vytýkat, že v napadeném rozhodnutí blíže nehodnotil informace sdělené žalobkyní v řízení o mezinárodní ochranu, neboť je v té době neměl k dispozici. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalobkyně uvedla ve své žádosti o mezinárodní ochranu pouze obecné informace a detailněji se k věci vyjádřila až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

[3] Mezi účastníky nebylo sporné, že žalobkyně pobývala na českém území od roku 1999, z toho od května 2016 neoprávněně, a mohla tedy požádat o udělení mezinárodní ochrany kdykoli během této doby. Je rovněž nesporné, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu až poté, co byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že výpověď žalobkyně pořízená po jejím prvotním zadržení za účelem správního vyhoštění ve spojení s předchozím nerespektováním správního vyhoštění představují dostatečný důvod předpokládat, že žádost o mezinárodní ochranu podala pouze s cílem vyhnout se vyhoštění. Následné výpovědi žalobkyně se s touto prvotní výpovědí rozcházejí; žalobkyně původně uvedla, že „*návratem do domovského státu by ... nebezpečila žádná vážná újma...*“). Opačný výklad by měl za následek faktickou nepoužitelnost zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: cizinci zajištěnému za účelem správního vyhoštění by totiž stačilo, aby po svém zajištění požádal o mezinárodní ochranu a uvedl libovolný obecný důvod, u něhož by nebylo možné vyloučit azylovou relevanci.

[4] Závěry žalovaného ohledně nemožnosti aplikace zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu jsou podle krajského soudu na hranici přezkoumatelnosti, nicméně zůstává seznatelné, jak k nim žalovaný dospěl. Žalovaný uvedl, že žalobkyně nesplnila povinnost vycestovat z českého území ve lhůtě stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, a proto by nebylo uplatnění zvláštního opatření v jejím případě účinné. Odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 192/2014, podle něhož nevycestoval-li cizinec z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, je v zásadě vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto zajištění. Citovaný rozsudek se týkal zajištění podle zákona o pobytu cizinců, nicméně jeho obecné závěry lze vztáhnout i na zajištění podle zákona o azylu. Volba mírnějších opatření je v obou případech vázána na předpoklad, že cizinec bude spolupracovat při jejich realizaci a zároveň se lze důvodně domnívat, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Tyto předpoklady žalobkyně nesplňuje, neboť nerespektovala jí uložené správní vyhoštění. Výslech svědka, kterého žalobkyně navrhla až v žalobě a u něhož měla mít zajištěno ubytování, proto soud vyhodnotil jako nadbytečný.

pokračování

[5] Žalovaný řádně a v souladu s požadavky judikatury odůvodnil i délku lhůty zajištění; vzal v potaz standardní zákonnou lhůtu k řízení i navazující úkony. Vysvětlil, proč nebude aplikovat § 16 zákona o azylu, a proč tudíž nelze vydat rozhodnutí v kratší lhůtě. Stanovená délka zajištění odpovídala jeho smyslu a účelu.

III.

[6] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítla, že závěry žalovaného o nemožnosti aplikace zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu jsou nepřezkoumatelné. Žalovaný vyšel pouze z toho, že stěžovatelka nevycestovala ve lhůtě stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014 – 29. Citovaný rozsudek není zcela aplikovatelný na případ stěžovatelky. Pokud chtěl žalovaný uzavřít, jak za něj domýšlí krajský soud, že stěžovatelka nebude spolupracovat se správním orgánem v azylovém řízení, měl tento závěr blíže zdůvodnit, což se nestalo. Z textu rozhodnutí neplyne, že důvodem pro nemožnost uplatnit zvláštní opatření je obava z budoucí nespolupráce v řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný se nevypořádal s tím, že stěžovatelka se den po uplynutí lhůty k vycestování dobrovolně dostavila na policejní pracoviště, aby řešila svůj pobyt na území. Tato skutečnost přitom svědčí ve prospěch závěru, že stěžovatelka bude v budoucnu řádně spolupracovat se správními orgány. Ani krajský soud se touto skutečností nezabýval, ač ji stěžovatelka namítla. Podle stěžovatelky by žalovaný musel při řádném postupu podle § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu dospět k závěru, že jí lze uložit zvláštní opatření namísto zajištění. Z rozhodnutí žalovaného nejsou takové úvahy zřejmé, a proto ani stěžovatelka nemohla efektivně argumentovat proti závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření, v čemž došlo k porušení jejich procesních práv.

IV.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu, odkázal na své vyjádření k žalobě, jakož i na text napadeného rozhodnutí a navrhl kasační stížnost zamítnout. Žalovaný zvažoval i možnost uložit stěžovateli zvláštní opatření za účelem vycestování, nicméně bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatelka pobývala na českém území dlouhodobě, z toho od května 2016 nelegálně. Dne 1. 7. 2016 jí bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů; stěžovatelka se tedy mohla na policejní pracoviště dostavit dříve, než den po marném uplynutí lhůty k vycestování. Žádost o mezinárodní ochranu podala až v době svého zajištění za účelem správního vyhoštění z českého území; účelovost této žádosti žalovaný přezkoumatelně odůvodnil.

[8] Z jednání stěžovatelky v minulosti (nevycestovala z území v době uložené rozhodnutím o správním vyhoštění a pobývala na území bez platného dokladu) a z dalších skutečností (stěžovatelka nemá stálou adresu pobytu na českém území) neplyne dostatečná záruka, že by v průběhu azylového řízení spolupracovala se správními orgány a případně se podrobila i dopadům zamítnutí její žádosti o azyl. Před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatelka ani nesdělila, že by měla na českém území rodinné vazby.

[9] Podle žalovaného lze závěry rozsudku čj. 9 Azs 192/2014 – 29 aplikovat i na rozhodování o zajištění podle zákona o azylu. K totožnému závěru ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že na projednávaný případ nedopadá právní úprava § 104a s. ř. s. Již v rozsudku ze dne 31. 7. 2013 č. j. 7 Azs 19/2013 – 38, č. 2971/2014 Sb. NSS, zdůraznil, že *„zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti je na místě pouze u věcí, jejichž meritem je posouzení otázky udělení nebo neudělení některé z forem mezinárodní ochrany včetně posouzení, zda správní řízení ve věci této otázky bylo vedeno v souladu se zákonem. [...] Proto, jako je tomu v dané věci, není důvodu se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti v případě, je-li meritem otázka setrvání cizince v přijímacím středisku, pokud se tento domáhá udělení mezinárodní ochrany, včetně případného přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví“*. V přezkoumávané věci se jedná o povinnost stěžovatelky setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Nejedná se o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany. Proto nebylo třeba zabývat se přijatelností kasační stížnosti (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014 čj. 2 Azs 10/2013 – 62, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, čj. 9 Azs 66/2014 – 69, č. 3181/2015 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz).

[13] Podstatou kasační stížnosti je přesvědčení stěžovatelky, že žalovaný rozhodl o jejím zajištění, aniž by dostatečně zdůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Podle stěžovatelky měl žalovaný vzít v potaz, že se dobrovolně dostavila na policejní pracoviště s cílem řešit svou pobytovou situaci na území České republiky. Rozsudek čj. 9 Azs 192/2014 – 29 není podle stěžovatelky na posuzovanou věc zcela aplikovatelný, neboť se týká zajištění za účelem správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců, nikoli zajištění podle zákona o azylu. Kasační soud stěžovatelce přisvědčil.

[14] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelce bylo rozhodnutím čj. KRPA-238343/ČJ-2016-000022 uloženo správní vyhoštění a stanovena lhůta k vycestování do 7. 8. 2016. Dne 8. 8. 2016 se stěžovatelka dostavila na Policii ČR s tím, že chtěla *„vyřešit svůj pobyt na území“*. Protože tak učinila den po marném uplynutí lhůty k vycestování, policejní orgán zjišťoval, zda jsou u stěžovatelky dány důvody k zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Policejní orgán z výslechu stěžovatelky zjistil, že pobývala od roku 2013-2014 na českém území bez platného cestovního dokladu, nemá stálou adresu pobytu, soustavně nepracuje a finanční prostředky na svou obživu získává z příležitostných brigád. Stěžovatelka není rodinným příslušníkem občana EU ani nežije s takovou osobou ve společné domácnosti; na českém území nemá rodinné, ekonomické či majetkové vazby a

pokračování

návratem do domovského státu by jí nehrozila žádná újma; na Ukrajině žije její zletilý syn a zletilá dcera s manželem; stěžovatelka má dva bratry, z nichž jeden žije v Rusku a druhý v Americe, ale nejsou v kontaktu. Její zdravotní stav je dobrý, s ničím se neléčí a léky nebere, ani jí není znám důvod, který by jí znemožňoval vycestovat z českého území. Policejní orgán uzavřel, že stěžovatelka vědomě nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť nevycestovala z území ve lhůtě tímto rozhodnutím stanovené, nedisponuje stálou adresou pobytu, kam by jí bylo možné doručovat, a nemá dostatek finančních prostředků ke složení kauce. S ohledem na tyto skutečnosti nebylo možné uložit zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a vzhledem k dosavadnímu chování stěžovatelky hrozila důvodná obava, že stěžovatelka bude i nadále mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Policejní orgán proto rozhodnutím ze dne 8. 8. 2016 vydal rozhodnutí o zajištění stěžovatelky podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[15] Ze správního spisu dále vyplývá, že v zařízení pro zajištění cizinců stěžovatelka následně podala dne 15. 8. 2016 (pozn. NSS: v napadeném rozhodnutí je uvedeno datum 11. 8. 2016) žádost o azyl, kterou odůvodnila pouze obecným sdělením, že má problémy s ukrajinskou mafií a v případě návratu na Ukrajinu se obává o svůj život. Žalovaný následně vydal žalobou napadené rozhodnutí o zajištění podle zákona o azylu, v němž podrobně zrekapituloval skutečnosti vyplývající z předchozího rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Uzavřel, že v případě stěžovatelky nelze uložit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, neboť nevycestovala z českého území ve lhůtě stanovené jí rozhodnutím o správním vyhoštění. Podle žalovaného je s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 192/2014 – 29 v takovém případě zásadně vyloučeno uložení zvláštních opatření za účelem vycestování.

[16] Zajištění, ať již podle zákona o pobytu cizinců nebo podle zákona o azylu, představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) zbavení osobní svobody cizince. Jedná se o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu (srov. čl. 7 odst. 1 a čl. 8 Listiny), který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem [blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 – 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek ze dne 22. 7. 2010, čj. 9 As 5/2010 – 74, č. 2129/2010 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, č. 229/2009 Sb.].

[17] Stěžovatelka byla zajištěna na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého platí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

[18] Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí „rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

[19] Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu platí, že „ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

[20] Ze shora citovaných ustanovení vyplývá, že podmínkou rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále „přijímací směrnice“); podle čl. 8 odst. 2 přijímací směrnice totiž členské státy mohou zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a nelze-li na základě individuálního posouzení daného případu účinně uplatnit mírnější donucovací opatření.

[21] Zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu je přitom možné uložit, lze-li se důvodně domnívat, že bude dostatečné k zabezpečení účasti žadatele v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Účel zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu je tedy odlišný od účelu zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, kterým je vycestování cizince z území, nikoli zabezpečení jeho účasti na správním řízení vedeném podle téhož zákona. Ústředním motivem uložení zvláštního opatření namísto zajištění je u obou variant důvodný předpoklad, že cizinec bude se správními orgány spolupracovat při realizaci daného opatření, tj. že opatření bude plnit svůj účel; přesto však automaticky neplatí, že cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro uložení zvláštního opatření podle zákona o pobytu cizinců, není možné uložit ani zvláštní opatření podle zákona o azylu, a to právě s ohledem na odlišný účel obou uvažovaných institutů a nezbytnost individuálního posouzení každého jednotlivého případu.

[22] Žalovaný odůvodnil svůj postup toliko poukazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014 – 29. Uvedený rozsudek se týkal zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců, a nikoli zvláštních opatření podle zákona o azylu, které se staly součástí zákona o azylu až na základě novely provedené zákonem č. 314/2015 Sb., jenž nabyl účinnosti dne 18. 12. 2015, tj. více než rok po vydání předmětného judikátu.

[23] S poukazem na shora uvedené se nelze ztotožnit se závěrem krajského soudu, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí bylo ještě možné označit za dostatečné, byť na samé hranici přezkoumatelnosti. Je naopak třeba přisvědčit stěžovateli, že úvaha žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu byla nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů; žalovaný odůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření velmi obecně a nevypořádal se s individuálními okolnostmi

pokračování

stěžovatelčina případu, na což stěžovatelka poukazovala i v žalobě. Tuto vadu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze zhojit doplněním chybějící argumentace ve vyjádření k žalobě, příp. ke kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 – 71). Právě v podrobnosti odůvodnění nemožnosti uložit zvláštní opatření v žalobou napadeném rozhodnutí shledal Nejvyšší správní soud nutnost uzavřít odlišně než v žalovaným zmiňované věci sp. zn. 7 Azs 185/2016. Sám krajský soud shledal dostatečnost odůvodnění k této otázce jako hraniční. Nejvyšší správní soud musel stěžovateli přisvědčit i v konfrontaci s obsahem kasační stížnosti, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neobstojí. Zejména v konfrontaci s argumentem, že se stěžovatelka dobrovolně dostavila na policejní pracoviště s (tvrzeným) úmyslem řešit svoji pobytovou situaci. Je třeba, aby žalovaný přezkoumatelně vysvětlil proč (např. se zřetelem ke zjištění o dosavadním pobytu stěžovatelky na území ČR) nelze využít zejm. opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Takový požadavek na odůvodnění správního rozhodnutí rovněž konvenuje v mezidobí vydanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, čj. 1 Azs 168/2016 - 37.

[24] Pokud krajský soud navzdory shora uvedenému nezrušil žalobou napadené rozhodnutí a naopak jej označil za dostatečně odůvodněné a ztotožnil se s ním, zatížil své vlastní rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 1 Afs 3/2003 – 68, č. 327/2004 Sb. NSS).

[25] S poukazem na shora uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto zrušil napadený rozsudek. Zároveň Nejvyšší správní soud shledal, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení [srov. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s.].

[26] Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, tj. že je povinen při úvaze, zda lze stěžovatelce uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, zkoumat individuální okolnosti stěžovatelčina případu a své rozhodnutí v tomto směru konkrétně a přezkoumatelně zdůvodnit.

[27] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a zároveň zrušil i žalobou napadené rozhodnutí, rozhodl také o náhradě nákladů řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.), a to jak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, tak o náhradě nákladů řízení o žalobě.

[28] Žalobkyně měla ve věci úspěch, náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení proti žalovanému, který úspěch neměl (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s.). Mezi náklady řízení (srov. § 57 odst. 1 s. ř. s.) patří odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

[29] Odměnu zástupce v řízení o žalobě soud stanovil ve výši 2 x 3 100 Kč za dva úkony právní služby v řízení před krajským soudem spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepisu žaloby, k čemuž zástupci náleží 2 x 300 Kč jako paušální náhrada výdajů s těmito

úkony spojenými; celkem tedy 6 800 Kč + 21% DPH ve výši 1 428 Kč, tj. 8 228 Kč včetně DPH. Za řízení před Nejvyšším správním soudem činí odměna zástupce 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsu kasační stížnosti, zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč; celkem tedy 3 400 Kč + 21% DPH ve výši 714 Kč, tj. 4 114 Kč včetně DPH [srov. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2013].

[30] Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 12 342 Kč včetně DPH. Žalovaný je povinen uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu